

wyłaczonych z powiatów za pośrednictwem właściwego magistratu. Podania winny zawierać potwierdzenie właściwej zwierzchności gminnej, że starający się o pożyczkę należy do jednej z kategorii obywateli wyszczególnionych w art. 2.

Inwalidzi wojenni powinni nadto dołączyć do podania zaświadczenie właściwej władzy wojskowej, likwidujące ich rentę inwalidzką.

Zarządy komunalne, osoby lub zrzeszenia, wymienione w art. 2 pod p. II wnoszą podania o pożyczki bezpośrednio do Urzędu Osadniczego w Poznaniu. Szczegółowe warunki udzielania pożyczek tego rodzaju, oraz ich oprocentowanie określi w każdym poszczególnym wypadku Główny Urząd Ziemiński na wniosek Prezydenta i Wiceprezydenta Urzędu Osadniczego.

Art. 5. Komisarz Ziemiński lub Starostwo udziela opinii o każdym zgłoszeniu i przesyła akta Urzędowi Osadniczemu, który w osobie Prezydenta i Wiceprezydenta decyduje o przyznaniu pożyczki i decyzję swoją w tej mierze przekazuje do wykonania Polskiemu Państwowemu Bankowi Rolnemu.

Art. 6. Polski Państwowy Bank Rolny z funduszu przeznaczanego dla Urzędu Osadniczego w Poznaniu przekaże Prezydentowi tegoż Urzędu przyznane do wypłaty sumy wraz z aktami sprawy i odpowiedniemi zobowiązaniami, które dłużnik winien przy odbiorze pieniędzy podpisać. Przesłane w ten sposób dokumenty Prezydent Urzędu Osadniczego w Poznaniu zwraca Bankowi niezwłocznie po załatwieniu.

Art. 7. Pożyczki z 10 milionowego funduszu, przyznanego Urzędowi Osadniczemu w Poznaniu, wydawane zarządom komunalnym, osobom i zrzeszeniom, wymienionym w art. 2 pod II mogą być oprocentowane poniżej normy przewidzianej w art. 18 rozp. Rady Ministrów Dz. Ust. № 47 poz. 290.

Warszawa, dnia 16 września 1920 r.

Prezes Głównego Urzędu Ziemińskiego:

T. Wilkoński

Minister Skarbu:

w z. Rybarski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej;

W. Kucharski

650.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

Ministra Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu do ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. Ust. Rzp. № 37 poz. 210).

Na podstawie art. 11 i 12 ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. Ust. Rzp. № 37 poz. 210) zarządza się, co następuje:

Art. 1. Wytwarzanie w kraju i sprowadzanie z zagranicy napojów alkoholowych, zawierających ponad 45⁰/₀ alkoholu, a przeznaczonych dla spo-

życia w kraju—jest wzbronione. Ograniczenie to nie tyczy się wyrobu spirytusu w ogólności i wytwarzania wyższo-procentowych napojów alkoholowych, przeznaczonych na eksport.

Piwo, niezależnie od zawartości w nim alkoholu, podpada pod rygory tej ustawy. Piwo butelkowe z banderolą, zawierające do 2,5% alkoholu, co winno być zaznaczone na etykiecie, nie podlega ograniczeniom ustawy.

Napoje, które ze względu techniki produkcji nie mogą być przygotowane ze spirytusu całkowicie oczyszczonego, nie podpadają pod rygor art. 3 ustawy.

Art. 2. Całkowity zakaz sprzedawania i podawania napojów alkoholowych oprócz wypadków, wymienionych w art. 7 ustawy, może nastąpić w danej miejscowości jedynie na zasadzie głosowania powszechnego. Głosowanie odbywa się we wszystkich miejscowościach na zasadach obowiązujących przy wyborach do rad gminnych lub miejskich według ordynacji wyborczej, obowiązującej dla wyborów do rad gminnych i miejskich w b. zaborze rosyjskim.

Głosowanie odbywa się na podstawie ostatnich list wyborczych. Rewizja uchwały odrzucającej zakaz może się odbyć nie wcześniej, niż po upływie roku od dnia zapadnięcia uchwały.

Zaskarżenie uchwały odbywa się w trybie, przewidzianym przez ustawę o wyborach do rad gminnych miejskich lub wiejskich i skierowuje się do władz administracyjnych I instancji.

Art. 3. O liczbie i rozmieszczeniu miejsc wyszynku i detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych decyduje właściwa Komisja do walki z alkoholizmem (art. 8, 9 i 10 niniejszego rozporządzenia). Przy udzielaniu koncesji na sprzedaż detaliczną, co należy do kompetencji Ministerstwa Skarbu, w pierwszym rzędzie powinny być uwzględnione koncesje dla sklepów monopolu spirytusowego.

Art. 4. Konsumentem, w rozumieniu ustawy, jest każdy kupujący czy to dla spożycia na miejscu, czy też dla spożycia w domu.

Art. 5. Koncesje na wyszynk lub sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych dla zakładów wyszczególnionych w art. 7 ustawy pod p. p. d), e), f), g) i l) wygasają z dniem 1-go stycznia 1921 r.

Art. 6. Wydawanie zarządzeń, wymienionych w art. 7 ustawy p. h) 1 i K, należy do władzy administracyjnej I instancji a wymienionych w punkcie h) 2, do władzy administracyjnej II instancji.

Art. 7. Za niedozwoloną sprzedaż lub podawanie napojów alkoholowych właściciel zakładu odpowiada zawsze, personel pozostały tylko wtedy, gdy bezpośrednio do nielegalnej sprzedaży się przyczynił.

Art. 8. Przy władzach administracyjnych I i II instancji ustanawia się komisję do walki z alkoholizmem, w których skład wchodzi: przedstawiciel władzy administracyjnej lub jego zastępca jako przewodniczący, przedstawiciel Ministerstwa Zdrowia Publicznego, przedstawiciel Ministerstwa Skarbu, 2 przedstawiciele samorządu, (Sejmik powiatowy wzgl. rada powiatowa, rada miejska w miastach wydzielonych) oraz 2 przedstawiciele organizacji społecznych mających na celu walkę z alkoholizmem, ew. zrzeszeń oświatowych lub współdzielczych.

Art. 9. W zakres kompetencji komisji wchodzi:

- a) określenie liczby i rozmieszczenia miejsc sprzedaży detalicznej oraz wyszynku napojów alkoholowych;
- b) opinjowanie w sprawie kar administracyjnych.

Orzeczenie karne władzy administracyjnej może nastąpić jedynie po wystuchaniu opinii komisji, przyczem opinia komisji winna być dołączona do rejestru karnego;

c) wyznaczenie delegatów swoich dla kontroli wykonywania przepisów ustawy oraz rozporządzeń na jej podstawie wydanych.

Art. 10. Komisje do walki z alkoholizmem przy władzach administracyjnych II instancji są instytucjami nadzorczymi dla Komisji I instancji oraz instancją odwoławczą dla orzeczeń Komisji I instancji.

Ostateczna decyzja w każdym razie należy do Ministerstwa Zdrowia Publicznego.

Przy wykonaniu swych czynności członkom Komisji oraz jej delegatom służą prawa urzędników państwowych.

Dla prawomocności uchwał Komisji, dostateczna jest obecność 3 członków (w tem przewodniczący lub jego zastępca).

Uchwały zapadają zwykłą większością głosów.

Art. 11. Winni przekroczenia niniejszego rozporządzenia ulegają karom, przewidzianym w art. 8 ustawy.

Art. 12. Regulamin dla Komisji do walki z alkoholizmem wydaje Minister Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

Warszawa, dnia 16 września 1920 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
w z. *Kuczyński*

Minister Skarbu:
w z. *Weinfeld*

Ministra Zdrowia Publicznego:
w z. *Chodźko*

651.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Zdrowia Publicznego

w przedmiocie regulaminu nauki i służby w państwowych Szkołach położnych na obszarze b. zaboru austriackiego.

Na podstawie art. 2 ust. 15 i 16 Zasadniczej Ustawy Sanitarnej z dn. 19 lipca 1919 Dziennik Praw Państwa Polskiego № 63 poz. 371 zarządzam, co następuje:

Art. 1. Nadzór nad państwowymi Szkołami położnych sprawuje państwowa władza administracyjna (sanitarna) II instancji. W ostatniej instancji podlegają te Szkoły Ministerstwu Zdrowia Publicznego.

Art. 2. Dyрекcję państwowej Szkoły położnych sprawuje jej profesor, on zastępuje Szkołę na zewnątrz i jest odpowiedzialnym za jej kierownictwo. Profesor Szkoły położnych udziela nauki w szkole tak teoretycznie, jak i praktycznie, przy pomocy dodanych mu asystentów, elewów i położnych.